

RANNÉ A VEČERNÉ MODLITBY
CHALANSKÝ TÁBOR 2018

MENO ANIMÁTORA:.....

RANNÁ MODLITBA

Klaniam sa ti, môj Bože- ráno...

Poďakovať sa za ochranu počas noci, za nový deň...

Anjel Pána...

Poprosiť o ochranu počas dňa, **Anjel Boží...**

Pod Tvoju ochranu...

Povedať tému dňa, vzývanie Ducha Svätého, **dať niekomu prečítať evanjelium...**

Spojiť evanjelium s myšlienkou dňa

Vyzvať chalanov, nech si dajú na tento deň nejaké jednoduché predsavzatie

Sláva Otcu...

VEČERNÁ MODLITBA

Klaniam sa ti, môj Bože- večer...

Prejsť si tento deň, spytovanie svedomia, chvíľa ticha, poďakovať za dobré veci, oľutovať zlé, zhodnotiť či si chalani dali predsavzatie a či si ho splnili, **modlitba ľútosti...**

Otče náš...ako vďaka za tie dobré veci

Poprosiť o ochranu počas tejto noci, **Anjel Boží...**

Prečítať životopis rímskeho svätého na ten deň...

Verím v Boha...povedať, že túto modlitbu odriekavali mučeníci tesne pred svojou smrťou

Pripomenúť myšlienku daného dňa, nájsť ju v aktivitách, ktoré v ten deň robili

3x Zdravas Mária...

Sláva Otcu...

ZÁKLADNÉ MODLITBY

Otče náš

Otče náš, ktorý si na nebesiach, posväť sa meno Tvoje, príd' kráľovstvo Tvoje, buď vôľa Tvoja, ako v nebi, tak i na zemi. Chlieb náš každodenný, daj nám dnes a odpusť nám naše viny, ako i my odpúšťame svojim vinníkom a neuveď nás do pokušenia, ale zbav nás od zlého. Amen.

Zdravas Mária

Zdravas Mária, milosti plná, Pán s tebou, požehnaná si medzi ženami a požehnaný je plod života Tvojho Ježiš. Svätá Mária, matka Božia, pros za nás hriešnych, teraz i v hodinu smrti našej. Amen.

Chváloslovie

Sláva Otcu i Synu i Duchu Svätému, ako bolo na počiatku, tak nech je i teraz i vždycky, i na veky vekov. Amen.

Anjel Boží

Anjel Boží, strážca môj, prosím Ťa vždy pri mne stoj. Pomocnú mi ruku daj, vo všetkom mi pomáhaj, aby som vždy v každej chvíli, viedol život Bohu milý a tak Tebou chránený bol raz v nebi spasený.

Pod Tvoju ochranu

Pod Tvoju ochranu sa utiekame, svätá Božia rodička, neodvracaj zrak od našich prosieb, pomôž nám v núdzi a z každého nebezpečenstva nás vysloboď, ty Panna slávna a požehnaná. Amen.

Klaniam sa ti, môj Bože - ráno

Klaniam sa ti, môj Bože a milujem ťa celým srdcom. Ďakujem ti, že si m stvoril a urobil kresťanom a že si ma túto noc zachoval v zdraví a v milosti. Obetujem ti všetky svoje myšlienky, slová a skutky v tomto novom dni. Daj aby boli na tvoju česť a slávu a mne na spásu. Chráň má od hriechu a od všetkého zla. Tvoja milosť nech je vždy so mnou a s mojimi drahými. Amen

Anjel Pána

Anjel Pána zvestoval Panne Márii a ona počala z Ducha svätého.

Zdravas', Mária...

Hľa služobnica Pána, nech sa mi stane podľa tvojho slova.

Zdravas', Mária...

A slovo sa telom stalo a prebývalo medzi nami.

Zdravas', Mária...

Oroduj za nás, svätá Božia Rodička.

Aby sme sa stali hodni Kristových prislúbení.

Modlime sa: Bože, z anjelovho zvestovanie vieme, že tvoj Syn, Ježiš Kristus, sa stal človekom; prosíme ťa, vlej nám do duše svoju milosť, aby nás jeho umučenie a kríž priviedli k slávnemu vzkrieseniu. Skrze Krista, nášho Pána. Amen.

Verím v Boha

Verím v Boha, Otca všemohúceho,

Stvoriteľa neba i zeme, i v Ježiša Krista, nášho Pána, ktorý sa počal z Ducha Svätého,

narodil sa z Márie Panny, trpel za vlády Poncia Piláta, bol ukrižovaný, umrel a bol pochovaný. Zostúpil k zosnulým, tretieho dňa vstal z mŕtvych, vystúpil na nebesia, sedí po pravici Boha Otca všemohúceho, odtiaľ príde súdiť živých i mŕtvych. Verím v Ducha Svätého, svätú Cirkev katolícku, spoločenstvo svätých, v odpustenie hriechov, vo vzkriesenie tela a v život večný. Amen.

Klaniam sa ti, môj Bože - večer

Klaniam sa ti, môj Bože a milujem ťa celým srdcom. Ďakujem ti, že si ma stvoril a urobil kresťanom a že si ma v tento deň zachoval v zdraví a milosti. Odpusť mi všetko zlé, čo som urobil, a ak som urobil niečo dobré, prijmi to odo mňa. Chráň ma pri odpočinku od všetkého zla. Tvoja milosť nech je vždy so mnou i s mojimi drahými.

Amen

Lútosť

Bože môj, celým srdcom ťa milujem a preto veľmi ľutujem, že som ťa hriechmi urazil.

Chcem sa naozaj polepšiť a hriechu sa chrániť. Otče, odpusť mi pre krv Kristovu.

1.DEŇ: PONDELOK 20.8.2018 - OTVORENOSŤ

VEČERNÁ MODLITBA

KATARÍNA TEKAKWITHA (KATERI TEKAKWITHA), SVÄTÁ, LAIČKA, PANNA

Sviatok: 17. apríl (v USA 14. júl)

* 1656 Ossernenon, pri dnešnom Aureisville, štát New York, USA

† 17. apríl 1680 Caughnawaga (Kahnawake), Kanada

Kateri sa narodila blízko mesta Auriesville v štáte New York v USA v roku 1656. Bola dcérou Indiána z kmeňa Mohawkov, Irokézov, ktorý bol pohan. Jej indiánske meno bolo Tekakwitha, čo znamená „tá, ktorá dáva veci do poriadku“. Matka bola kresťanka. Tekakwitha mala len štyri roky, keď jej zomrela matka na kiahne. Túto chorobu dostala aj malá Tekakwitha, no vyliečila sa, hoci stopy choroby na tvári jej zostali. Po smrti matky si ju vzali k sebe tety a strýko, ktorí ju vychovávali. V roku 1675 prišli k nim francúzski misionári. Napriek ponukám na sobáš sa Tekakwitha rozhodla ísť s misionármi do misijnej stanice. Tam sa obrátila na kresťanstvo.

Pokrstená bola o rok neskôr ako dvadsaťročná, vtedy si dala meno Kateri (Katarína). Krstom si však pohnevala svojich súkmeňovcov. Hoci si musela kvôli svojmu rozhodnutiu veľa toho vytrpieť, predsa zostala pevná vo viere. Odišla do novej kresťanskej kolónie pre Indiánov do Kanady. Vela sa modlievala, robila pokánie a starala sa o chorých a starých. Tí, ktorí ju poznali, ju volali „Lily z kmeňa Mohawkov“. Každý deň skoro ráno, už pred štvrtou hodinou, aj v zime, stála pred kaplnkou, kým ju otvorili. Tam zostávala aj na sv. omšu. Zvlášť si

uctievala Eucharistiu a Ukrižovaného Ježiša Krista. Zomrela 17. apríla 1680, keď mala dvadsaťštyri rokov. Jej pozostatky sú uložené v Auriesville. Aj vďaka úcte k nej sa v USA a Kanade začali pôvodní obyvatelia Ameriky viac zapájať do služieb Cirkvi. Beatifikovaná bola v roku 1980. Je vôbec prvou blahoslavenou Indiánkou v dejinách. Spolu so sv. Františkom Assiským je patrónkou ekológie a životného prostredia. Za svätú ju vyhlásil pápež Benedikt XVI. dňa 21. októbra 2012.

2.DEŇ: UTOROK 21.8.2018 - ODVAHA, ZDATNOSŤ

RANNÁ MODLITBA

Mt 26, 36-46; JEŽIŠ V GETSEMANSKEJ ZÁHRADE

Tu Ježiš prišiel s nimi na pozemok, ktorý sa volá Getsemani, a povedal učeníkom: "Sadnite si tu, kým odidem tamto a pomodlím sa." Vzal so sebou Petra a oboch Zebedejových synov. I doľahli naňho smútok a úzkosť. Vtedy im povedal: "Moja duša je smutná až na smrť. Ostaňte tu a bďte so mnou!" Trochu poodišiel, padol na tvár a modlil sa: "Otče môj, ak je možné, nech ma minie tento kalich. No nie ako ja chcem, ale ako ty." Keď sa vrátil k učeníkom, našiel ich spať. I povedal Petrovi: "To ste nemohli ani hodinu bdieť so mnou? Bďte a modlite sa, aby ste neprišli do pokušenia! Duch je síce ochotný, ale telo slabé." Znova odišiel a modlil sa: "Otče môj, ak ma tento kalich nemôže minúť a musím ho piť, nech sa stane tvoja vôľa." A keď sa vrátil, zasa ich našiel spať: oči sa im zatvárali od únavy. Nechal ich, znova sa vzdialil a tretí raz sa modlil tými istými slovami. Potom prišiel k učeníkom a povedal im: "Teraz už spíte a odpočívajte! Hľa, prišla hodina; Syna človeka už vydávajú do rúk hriešnikov. Vstaňte, poďme! Pozrite, môj zradca sa priblížil."

VEČERNÁ MODLITBA

JÁN NEPOMUK NEUMANN, BISKUP, MISIONÁR, SVÄTÝ

Sviatok: 5. január

* 28. marca 1811 Prachatice, ČR

† 5. januára 1860 Filadelfia, USA

Význam mena: skromný (lat.)

Ján Nepomuk Neumann bol pokrstený v kostole svätého Jakuba Staršieho a dostal meno po českom patrónovi Jánovi Nepomuckom.

Po maturite váhal medzi medicínou v Prahe a seminárom v Českých Budejoviciach. Viac ho to tiahlo k medicíne, pretože sa veľmi zaujímal o prírodné vedy, a naviac do seminára mali brať len dvadsať uchádzačov z takmer stovky prihlásených. Maminka ho ale prehovorila, aby si predsa len podal prihlášku do seminára. Ján teda odoslal obide prihlášky a na jeho prekvapenie ho prijali do budejovického seminára.

Po ukončení teológie ho však čakala ďalšia prekážka, z dnešnej perspektívy skoro nepredstaviteľná: kvôli nadbytku kňazov ho odmietli vysvätiť. Pretože už nebolo kam kňazov umiestňovať, biskup dovolil vysvätiť len tých bohoslovcov, ktorí mali sľúbené miesto ako súkromí kapláni v nejakej šľachtickej rodine. Ján však žiadnu takúto protekciu nemal. V núdzi sa teda obrátil na svojho priateľa, budejovického farára P. Dichtla. Tomu sa podarilo cez známeho v štrasburskom seminári kontaktovať ordinára vo Filadelfii, biskupa Francise Kenricka, ktorý stále práčne zháňal kňaza pre prácu s emigrantmi v Severnej Amerike.

Konečne! Z Prachatíc Ján vycestoval 8. februára 1836, zámerne bez rozlúčenia. Z Budejovic poslal rodičom lístok s vysvetlením, že ich nechcel zbytočne trápiť. Nech je im útechou, že ide tam, kde ho posielia Pán. Hovoril si: „Budem prosiť o dovoľenie pracovať pre duše, ktoré sú najviac opustené, nech už sú to Nemci alebo Indiáni. A ak ma nikto neprijme, stiahnem sa do samoty, kde budem konať pokánie za svoje hriechy a za hriechy druhých.“

S odvahou sa ujal svojej prvej farnosti. V júni 1836 odslúžil prvú svätú omšu v dedinke Williamsville, v kostole bez strechy a okien. Neskôr pracoval v osade North Bush, kde sa presťahoval v roku 1838. Tam sa tiež prvýkrát stretol a spriatelil s indiánmi, hovoril im „chudobné deti prírody“.

Od roku 1851 žil znovu v Baltimore ako predstavený kláštora svätého Jakuba. Okrem správy farnosti sa venoval aj písaniu, publikoval „Katholische Kirchenzeitung“. Staral sa aj o rehoľníčky, ktoré sám pozval, aby viedli nové základné školy, sirotince a nemocnice. V tej dobe ho zastihla nečakaná voľba nového filadelfského biskupa – mal sa ním stať on sám! Ján si to neželal a pravdu povediac ani filadelfskí katolíci neboli nadšení: Ján Nepomucký sa im zdal málo reprezentatívny pre takýto úrad. Bol nízkej postavy – meral len 160 cm, nepotrpel si na obliekanie, navyše bol cudzinec a hovoril po anglicky so zvláštnym prízvukom. Arcibiskup Kenrick však trval na svojej voľbe.

Ján Nepomucký Neumann bol vysvätený za biskupa 28. marca 1852, zhodou okolností v deň svojich 41. narodenín. Stalo sa tak v baltimorskej bazilike svätého Alfonza, na ktorej stavbe sa sám pred rokmi podieľal. Ako heslo si zvolil slová známej modlitby: „Utrpenie Kristovo, posilni ma!“ Nechal vybudovať 80 kostolov a viac ako stovku farských škôl. Právom je preto považovaný za zakladateľa amerického katolíckeho školstva. Veľmi sa usiloval aj o zmiernenie prejavov rasizmu.

Na jeseň 1854 odcestoval do Ríma, aby sa osobne zúčastnil slávnostného vyhlásenia dogmy o Nepoškrvnenom počatí Panny Márie. Až do samotného dňa vyhlásenia (8. decembra) žil ako radový redemptorista v rímskom kláštore, peši navštevoval pútné miesta v okolí a konal skutky pokánia. Na osobnej audiencii sa stretol aj s pápežom Piom IX. Po vyhlásení sa odobral na svoju prvú návštevu do Čiech – po 19. rokoch! Najprv koncom decembra navštívil svoju sestru Janu v Prahe, predstavenú kláštora boromejok. Do Prachatíc mal v úmysle pricestovať v tajnosti, ale ľudia sa o jeho príchode dočuli a jeho sane zďaleka vívalo vyzváňanie zvonov, strelba a hudba. Všetci ľudia sa tlačili na uliciach a pokľakli, aby ich slávny rodák požehnal. V rodnom dom ho privítal a objal otec, matka už v tej dobe nežila. V Prachatíciach pobudol len pár februárových dní roku 1855. Už koncom marca sa znovu ujíma všetkých svojich povinností vo Filadelfii.

Jeho životná púť skončila veľmi náhle – 5. januára 1860, keď sa vracal z pošty, vo veku nedožitých 49 rokov. Išlo o zástavu srdca. Arcibiskup Kenrick o jeho smrti vyhlásil: „On nemohol zomrieť inak ako na ceste. Bol stále v pohybe. Každú hodinu, v každom okamihu života jeho duša smerovala k Pánu Bohu.“ Bol pochovaný v redemptoristickom kostole svätého Petra vo Filadelfii.

3.DEŇ: STREDA 22.8.2018 - BOJ ZA SPRAVODLIVOSŤ

RANNÁ MODLITBA

Lk 16, 19-31; PODOBENSTVO O BOHÁČOVI A LAZÁROVI

Bol istý bohatý človek. Obliekal sa do purpuru a kmentu a deň čo deň prepychovo hodoval. Pri jeho bráne líhal akýsi žobrák, menom Lazár, plný vredov. Túžil nasýtiť sa z toho, čo padalo z boháčovho stola, a len psy prichádzali a lízali mu vredy. Keď žobrák umrel, anjeli ho zanesli do Abrahámovho lona. Zomrel aj boháč a pochovali ho. A keď v pekle v mukách pozdvihol oči, zďaleka videl Abraháma a Lazára v jeho lone. I zvolal: "Otec Abrahám, zľutuj sa nado mnou a pošli Lazára, nech si namočí aspoň koniec prsta vo vode a zvlaží mi jazyk, lebo sa hrozne trápim v tomto plameni!" No Abrahám povedal: "Synu, spomeň si, že si dostal všetko dobré za svojho života a Lazár zasa iba zlé. Teraz sa on tu teší a ty sa trápiš. A okrem toho je medzi nami a vami veľká priepasť, takže nik - čo ako by chcel - nemôže prejsť odtiaľto k vám ani odtiaľ prekročiť k nám." Tu povedal: "Prosím ťa, Otče, pošli ho do domu môjho otca. Mám totiž piatich bratov; nech ich zaprisahá, aby sa nedostali aj oni na toto miesto múk." Abrahám mu odpovedal: "Majú Mojžiša a Prorokov, nech ich počúvajú." Ale on vravel: "Nie, otec Abrahám. Ak príde k nim niekto z mŕtvych, budú robiť pokánie." Odpovedal mu: "Ak nepočúvajú Mojžiša a Prorokov, neuveria, ani keby niekto z mŕtvych vstal."

VEČERNÁ MODLITBA

GUADALUPSKÁ PANNA MÁRIA

Sviatok: 12. december

Liturgické slávenie: ľubovoľná spomienka

12. decembra si pripomíname zjavenia Panny Márie v Mexickom Guadalupe. Panna Mária sa zjavila jednoduchému Indiánovi Juanovi Diegovi, ktorý v tom čase patril k prvým kresťanom na území dnešného Mexika. Prvé zjavenie sa udialo 9. decembra 1531, keď Juan Diego išiel skoro ráno na sv. omšu. Bolo to na vršku Tepeyac, kde boli ruiny niekdajšieho pohanského chrámu aztéckej bohyně „Matke bohov“. Panna Mária pozdravila Juana a vyslovila želanie, aby na tomto vrchu postavili chrám jej zasvätený, aby tam mohla

pomáhať chudobnému a utláčanému ľudu. Juan Diego v ten deň išiel za biskupom a porozprával mu, čo videl. Biskup ho síce vypočul, ale neveril mu, jeho slová o stavbe kostola v divokej prírode považoval za nereálne. Juan sklamaný prišiel znova na miesto zjavenia. Zjavenie sa opakovalo a Juan mal ísť za biskupom znova. Napriek tomu, že ho nechceli za biskupom pustiť, dostal sa k nemu a znova svoju žiadosť zopakoval. Vtedy mu biskup povedal, že ak mu donesie nejaké viditeľné znamenie, uverí mu. Znova išiel na Tepeyac, kde to Panne Márii vyrozprával. Tá mu povedala, aby prišiel skoro ráno, znamenie dostane.

Juan Diego išiel za svojím strýkom Bernardinom, no našiel ho vážne chorého, a tak na druhý deň na miesto zjavenia neprišiel, ale staral sa o neho. 12. decembra na svitaní sa rozhodol, že zájde po kňaza, aby strýkovi vyslúžil sviatosti. Cesta viedla znova cez vrch Tepeyac. Juan sa rozhodol ísť inou stranou, myslel si, že vznešenú pani neuvidí. No zjavenie mal znova. Pani sa ho pýtala, prečo neprišiel a kam ide. Juan jej porozprával o strýkovi. Pani ho uistila, že strýko nezomrie, a poslala ho na vrchol kopca po dôkaz pre biskupa. Juan tam našiel krásne červené kastílske ruže, napriek tomu, že bola zima. Nazbieral ich a uložil si ich do tilmy (indiánsky plášť). Panna Mária ho s nimi poslala k biskupovi.

Keď biskup zbadal červené ruže, užasol. Dom sa naplnil vôňou. Ruže po chvíli zmizli a na Juanovej tilme sa ukázal nádherný obraz Panny Márie. Biskup padol na kolená a začal sa modliť. Uveril Juanovi a rozhodol sa, že urobí všetko tak, ako bolo povedané. Juanovu tilmu s obrazom Panny Márie zanesli do katedrály k verejnej úcte. V to isté ráno – 12. decembra 1531 – sa Panna Mária zjavila aj Juanovmu strýkovi Bernardinovi, ktorý bol od tej chvíle zdravý. Povedala mu, kam išiel Juan Diego a tiež mu povedala, pod akým menom chce byť uctievaná. Tlmočník, ktorý z reči Aztékov prekladal do španielčiny, preložil meno ako „Vždy panna, svätá Mária z Guadalupe.“ Španieli si to spojili so svätýňou Panny Márie, ktorá sa nachádzala v Španielsku v Guadalupe. No v reči Aztékov to znamenalo „tá, ktorá rozšliapala hlavu kamenného hada“. Týmto spôsobom Panna Mária oznámila, že zvíťazila nad pohanským bohom Quetzalcoatlom, ktorý bol uctievaný ako operený had, a nad ďalšími, za ktorými sa vlastne skrýval satan.

Ihneď po zjaveniach na mieste začali stavať kaplnku. Dokončená bola o 13 dní. Sám biskup dňa 26. decembra 1531 umiestnil Juanovu tilmu s obrazom Panny Márie. Juan Diego dostal od neho úlohu starať sa o kaplnku aj o zázračný obraz. Neskôr na tomto mieste postavili veľký chrám.

Zjavenia boli dôležitým míľnikom v evanjelizácii Ameriky. Dovtedy sa misionárom nedarilo kvôli pohanským kultom, ale aj kvôli dobyvateľom, ktorí ničili Aztékov a ich kultúru. Obraz Panny Márie bol pre Indiánov veľmi silný. Sú na ňom mnohé symboly, ktorým oni rozumeli. Hromadne sa dávali krstiť. Dá sa povedať, že v rokoch 1532 – 1538 sa uskutočnilo celkové pokresťančenie Mexika. Vtedy to predstavovalo asi 9 miliónov ľudí. Indiáni zanechali svoje pohanské božstvá a obrátili sa k Bohu. Žiadali o krst a boli dychtívi po viere. Mnohí prichádzali na Tepeyac, aby tu získali pomoc a útechu.

Dnes je Tepeyac najnavštevovanejším pútnickým miestom na svete. Ročne ho navštívi 20 miliónov pútnikov z celého sveta. Obraz zostáva po stáročia rovnaký, a to i napriek tomu, že agáva, z ktorej bola Juanova tilma vyrobená, nevydržala v tých časoch ani 20 rokov. Prvý sto rokov uctievania bol navyše obraz bez akejkoľvek ochrany pred dotykmi ľudí. Dodnes sa viackrát podrobil vedeckému skúmaniu, z ktorého vyplýva, že ľudský pôvod tohto diela je nemožný.

RANNÁ MODLITBA

Mk 10, 17-25; BOHATÝ MLADÍK, NEBEZPEČENSTVO BOHATSTVA

Keď sa vydával na cestu, ktosi k nemu pribehol, kľakol si pred ním a pýtal sa ho: "Učiteľ dobrý, čo mám robiť, aby som obsiahol večný život?" Ježiš mu povedal: "Prečo ma nazývaš dobrým? Nik nie je dobrý, jedine Boh. Poznáš prikázania: Nezabiješ! Nescudzoložíš! Nepokradneš! Nebudeš krivo svedčiť! Nebudeš podvádzať! Cti svojho otca i matku !" Ale on mu povedal: "Učiteľ, toto všetko som zachovával od svojej mladosti." Ježiš naňho pozrel s láskou a povedal mu: "Jedno ti ešte chýba. Choď, predaj všetko, čo máš, rozďaj chudobným a budeš mať poklad v nebi. Potom príď a nasleduj ma!" On pri tomto slove zosmutnel a odišiel zarmútený, lebo mal veľký majetok. Ježiš sa rozľadil a povedal svojim učeníkom: "Ako ťažko vojdú do Božieho kráľovstva tí, čo majú majetky!" Učeníci sa nad jeho slovami zarazili. Ale Ježiš im ešte raz povedal: "Deti moje, ako ťažko sa vchádza do Božieho kráľovstva! Ľahšie je ťave prejsť cez ucho ihly, ako boháčovi vojsť do Božieho kráľovstva."

VEČERNÁ MODLITBA

IZÁK JOGUES, KŇAZ, REHOĽNÍK (JEZUITA), MUČENÍK

Patrí do skupiny ôsmich misionárov Hurónov

Svätý

Sviatok: 19. október

*** 10. január 1607 Orléans, Francúzsko**

† 18. október 1646 Ossernenon, dnes Auriesville, New York, USA

Význam mena: smiech (hebr.)

Izák Jogues sa narodil 10. januára 1607 pri meste Orléans vo Francúzsku. V roku 1624 vstúpil do Spoločnosti Ježišovej (jezuiti). Po kňazskej vysviacke v roku 1636 ho predstavení poslali na misie do „Nového Francúzska“, teda do Severnej Ameriky na územie dnešnej Kanady. Spolu s kňazom Jánom de Brébeuf pôsobili medzi Hurónmi. Začiatky boli veľmi ťažké, Huróni síce neboli nepriateľskí, no nejavili záujem o kresťanstvo. Misionári sa snažili pomáhať aspoň po ľudskej stránke. Starali sa o nich počas epidémie kiahní, ktorú tam priniesli bieli. Spolu s nimi znášali ťažkosti a veľkú biedu. Krstili aspoň zomierajúcich. Obrat nastal až po mučeníckej smrti Izáka Joguesa.

V roku 1642 sa otec Izák spolu s rehoľným bratom Reném Goupilom a ďalšími vracali po rieke sv. Vavrinca do svojej hurónskej misie na dvanástich loďkách. Uprostred plavby ich obklúčili divokí Irokézi. Vrhli sa na otca Izáka. Zubami mu povytýhali nechty, odhryzli mu ukazováky. Osem dní trvala cesta k ich stanom do dediny Ossernenon (dnes Auriesville v USA). Počas plavby sa strážcovia zajatcov zabávali trýznením otca Izáka a ostatných. Pichali ich do rán ostrými trňmi alebo končistým drevom, ak museli prejsť cez les, naložili na nich člny a nemilosrdne ich poháňali. Cestou sa zastavovali v indiánskych osadách. Všade ich mučili. Najprv bolo „slávostné palicovanie“. Spočívalo v tom, že nahí zajatci museli bežať medzi dvoma radmi Indiánov, ktorí ich nemilosrdne bili palicami. Potom im pichali šidlá do tela, vykrajovali alebo vytrhávali kusy tela. Napokon im sypali žeravé uhlie na holé telo. Keď došli do Ossernenonu, tam ich znova mučili. Niekoľkých z nich upálili, zabili aj brata Reného Goupila. Pátra Izáka si ponechali ako otroka. Ten sa aj v zajatí snažil duchovne pomáhať zajatým Francúzom i Hurónom. No dozvedel sa, že aj to mu chcú zakázať. V decembri roku 1643 sa mu naskytla príležitosť ujsť na holandskej lodi do Francúzska. No už nasledujúceho roku Izák znovu odišiel do Kanady. Keďže z rúk mal kýmte, podľa vtedajšieho práva nemohol slúžiť sv. omšu. No vtedajší pápež Urban VIII. mu dal špeciálny dišpenz (dovolenie) so slovami: „Bolo by nedôstojné, aby Kristov mučeník nemohol piť Kristovu krv.“

Medzitým v roku 1645 sa udiala významná vec. V Trois Rivieres v Kanade bola veľká porada Francúzov a Indiánov z rôznych kmeňov, medzi nimi boli aj Irokézi a Huróni. Dohodli sa, že „pochovajú vojnovú sekeru“.

Gubernátor chcel na potvrdenie tejto dohody k Irokézom poslať vyslanca, keďže boli známi ako nestáli a veľmi diví. Na túto úlohu vybrali pátra Izáka Joguesa. Ten sa najskôr striasol, no predsa išiel. 16. mája 1646 na veľkom zhromaždení Mohawkov, kam patrili aj Irokézi, dosiahol, že mier potvrdili. Vrátil sa podať správu gubernátorovi a následne odišiel aj so svojím pomocníkom Jánom de la Lande späť k Indiánom. Čítil, že sa už nevráti. A naozaj, tak to aj bolo. U vrtkavých Mohawkov nastal obrat. Jedna banda išla až k Montrealu, kde ho chytila a dovliekla znova do osady Ossernenonu. Znova ho mučili spolu s jeho spoločníkom Jánom de la Lande. Istý divoch mu vyrezal kusy z tela a pred ním ich zjedol. Dňa 18. októbra 1646 ho zavolali na obed k náčelníkovi. No len čo prekročil prah chyže, skrytý Indián mu rozštípil hlavu sekerou. Jeho spoločník Ján bol usmrtený deň nato. Obom mučeníkom potom odťali hlavy, nastokli na koly a telá hodili do rieky. Aj v tomto prípade sa potvrdila slávna veta, ktorú kedysi vyslovil Tertulián: „Krv mučeníkov je semenom nových kresťanov.“

5.DEŇ: PIATOK 24.8.2018 - ODPUSTENIE

RANNÁ MODLITBA

Mt 18, 21-35; O ODPÚŠŤANÍ, PODOBENSTVO O NEMILOSRDNOM SLUHOVI

Vtedy k nemu pristúpil Peter a povedal mu: "Pane, koľko rás mám odpustiť svojmu bratovi, keď sa proti mne prehreší? Azda sedem rás?" Ježiš mu odpovedal: "Hovorím ti: Nie sedem rás, ale sedemdesiatsedem rás. Preto sa nebeské kráľovstvo podobá kráľovi, ktorý sa rozhodol vyúčtovať so svojimi sluhami. Keď začal účtovať, privedli mu jedného, ktorý bol dlžen desaťtisíc talentov. Ale pretože nemal skadiaľ vrátiť, pán rozkázal predať jeho aj jeho ženu, aj deti i všetko, čo mal, a dlh splatiť. Vtedy mu sluha padol k nohám a na kolenách ho prosil: "Pozhovej mi a všetko ti vrátim." A pán sa nad sluhom zľutoval, prepustil ho a odpustil mu aj dlžobu. No len čo ten sluha vyšiel, stretol sa so svojím spolusluhom, ktorý mu dlhoval sto denárov. Chytil ho pod krk a kričal: "Vráť, čo mi dlhuješ!" Jeho spolusluha mu padol k nohám a prosil ho: "Pozhovej mi a dlžobu ti splatím." On však nechcel, ale odišiel a vrhol ho do žalára, kým dlh nesplatí. Keď jeho spolusluhovia videli, čo sa stalo, veľmi sa zarmútili. Išli a rozpovedali svojmu pánovi všetko, čo sa stalo. A tak si ho pán predvolal a povedal mu: "Zlý sluha, ja som ti odpustil celú dlžobu, pretože si ma prosil. Nemal si sa teda aj ty zľutovať nad svojím spolusluhom, ako som sa ja zľutoval nad tebou?" A rozhnevaný pán ho vydal mučiteľom, kým nesplatí celú dlžobu. Tak aj môj nebeský Otec urobí vám, ak neodpustíte zo srdca každý svojmu bratovi."

VEČERNÁ MODLITBA

JÁN DE BRÉBEUF, KŇAZ, REHOĽNÍK (JEZUITA), MUČENÍK

Patrí do skupiny ôsmich misionárov Hurónov

Svätý

Sviatok: 19. október

* 25. marec 1593 Condé-sur-Vire, Normandia, Francúzsko

† 16. marec 1649 St-Ignace, Kanada

Význam mena Ján: Boh je milostivý (hebr.)

Sv. Ján de Brébeuf sa narodil ako potomok starobylej rytierskej rodiny 25. marca 1593 na vidieckom zámku Condé-sur-Vire v Normandii vo Francúzsku. Stal sa jezuitom. Ako dvadsaťdeväťročný bol vysvätený za kňaza. Tri roky pôsobil ako profesor v kolégiu v Rouene a potom dostal príkaz odísť do Kanady. Spolu s dvoma inými pátrami a dvoma bratmi tam prišli 19. júna 1625. Jeho spoločníci sa však po krátkej dobe pre veľké ťažkosti vrátili. Ján účinkoval päť mesiacov medzi Indiánmi Algonkinmi, no nikto sa neobrátil. Zostavil pre nich gramatiku a slovník a tým si ich naklonil. V marci 1626 ho pustil medzi seba kmeň Hurónov. Dostal sa k nim plavbou po Rieke sv. Vavrinca a potom po rieke Ottawe. Tri roky namáhavo pracoval. No nedarilo sa. Bol v podstate sám, kde-tu pokrstil nejaké dieťa tesne pred smrťou. Po troch rokoch dostal príkaz odísť do Québecu a odtiaľ sa musel spolu s inými misionármi vrátiť domov do Francúzska, keďže v tom čase panovali na území

Ameriky a Kanady spory medzi Angličanmi a Francúzmi. Až roku 1634 – po mierovej zmluve s Angličanmi (r. 1632), keď Francúzi dostali Kanadu – sa znova Ján de Brébeuf vrátil k Hurónom spolu s pátrom Davostom a Danielom. Žili medzi nimi vo veľkej biede. Indiánske chatrče boli veľmi biedne a samotní Indiáni veľmi neprístupní a poverčiví. V tom čase zúrila medzi nimi epidémia kiahní. Keďže nemali liekov, misionári sa o nich starali aspoň tak, aby im uľahčili utrpenie a umierajúcich krstili.

V roku 1642 začala éra mučeníkov. Ako prvého zabili divokí Irokézi rehoľného brata jezuitu Renáta Goupila. V roku 1646 zabili pátra Izáka Joguesa. Tieto mučeníctva spôsobili medzi Hurónmi priam zázrak. Mnohí uverili a viera začala prevládať. Veľa Indiánov sa dalo pokrstiť. No radosť netrvala dlho. Susedný kmeň Irokézov sa rozhodol Hurónov úplne vykryžovať. Toto dielo skazy sa im aj podarilo. Začali v lete roku 1648 a po dvoch rokoch vyhubili celý národ Hurónov úplne. To isté postihlo aj misionárov. Na úsvite 16. marca 1649 prepadla ako blesk hurónsku misijnú stanicu sv. Ignáca divoká skupina Irokézov. Ján de Brébeuf povzbudzoval svojich spoločníkov, hoci sám cítil blízkosť smrti. Po strašných mukách, akými bolo vytrhávanie nechťov, prikladanie rozžeravených sekier na hrdlo a chrbát, pálenie za živa, pichanie rozžeravených ihel do tela, vytrhávanie kusov mäsa a jeho konzumovanie Indiánmi priamo pred jeho očami, stiahnutie kože z hlavy, polievanie vriacou vodou, výsmech z krstu a podobne, mu vytrhli jazyk a pery, zmrazčili čeľuste a nakoniec mu otvorili hrudník a vytrhli srdce. Stalo sa to 16. marca 1649. Páter Ján po celý čas povzbudzoval svojich spoločníkov. Spolu s ním trpel aj sv. Gabriel Lalemant. Ten zomrel o deň neskôr. Spoločný sviatok indiánskych misionárov slávime 19. októbra. Do tejto skupiny patria: René Goupil (brat), Izák Jogues (kňaz), Ján de La Lande (brat), Anton Daniel (kňaz), Ján de Brébeuf (kňaz), Gabriel Lalemant (kňaz), Karol Garnier (kňaz) a Noël Chabanel (kňaz). Za svätých ich vyhlásil pápež Pius XI. v roku 1930.

RANNÁ MODLITBA

Mt 23, 1-12; POKRYTECTVO FARIZEJOV A ZÁKONNÍKOV

Vtedy Ježiš povedal zástupom i svojim učeníkom: "Zákonníci a farizeji zasadli na Mojžišovu stolicu. Preto robte a zachovávajúte všetko, čo vám povedia, ale podľa ich skutkov nerobte: lebo hovoria, a nekonajú. Viažu ťažké až neúnosné bremená a kladú ich ľuďom na plecía, ale sami ich nechcú ani prstom pohnúť. Všetko, čo robia, konajú iba preto, aby ich ľudia videli: rozširujú si modlitebné remienky a zväčšujú strapce na šatách, radi majú popredné miesta na hostinách, prvé stolice v synagógach, pozdravy na uliciach a keď ich ľudia oslovujú Rabbi. Vy sa nedávajte volať Rabbi, lebo len jeden je váš Učiteľ, vy všetci ste bratia. Ani Otcom nevolajte nikoho na zemi, lebo len jeden je váš Otec, ten nebeský. Ani sa nedávajte volať Učiteľmi, lebo len jediný je váš Učiteľ, Kristus. Kto je medzi vami najväčší, bude vaším služobníkom. Kto sa povyšuje, bude ponížený, a kto sa ponízuje, bude povýšený.

